

મધુવન

‘પોથી પઠ ખજ જુઆ, પંડીત ભયો ન કોઈ કાઈ અક્ષર પ્રેમ કા, પઠે સો પંડિત હોઈ’

પુસ્તકો વાંચવાથી પ્રેમ શીખી શકાતો નથી. ગમે તેટલા તજજ્ઞોનો ગોંધો વાંચી નાવવાથી પ્રેમ આવડી જતો નથી. કદાચ આપ સારા વસ્તા કે પંડિત બની શકો, પ્રેમી નહીં, આજકાલ આપણો પ્રેમ ફિલ્મોના આધારે, નવલકથાઓ કે વાર્તાઓના આધારે ચાલે છે જે ફિલ્મોની જેમ માત્ર અભિનય જ હોય છે.

‘વસ્તુ સુંદર જુએ બાબત અને સૌથી ભૂલે એવી રીતે જે ક્યાં પ્રેમને ખોવાઈ ગયો’

ગઝલસમ્રાટ સ્વ.સૈફ પાલનપુરીના આ શેર માં પ્રેમ થઈ જવાની ઘટના છે. કારણ કે પ્રેમ કરી શકાતો નથી. જો કરી શકાતો હોત તો આજે વિશ્વમાં કોઈ દુખી જ ન હોત. પ્રેમની ગહનતામ અનુભૂતિ જેણે કરી છે એ જાણ છે કે પ્રેમ સિવાય જગતમાં કશું જ નથી. સુકીએ એટલા માટે જ પોતાના પ્રિય પાત્રની કલ્પના પરમાત્માના સ્વરૂપમાં છે. પ્રેમમાં જ્યારે માણસ હોય છે ત્યારે એને પ્રિયપાત્ર પરમાત્માના દર્શન થાય છે.

‘હા અંધપો વહું પ્રેમમાં નહીં પને પરવા નહીં પણ તોય વારી આંખનો તો ડુર થાવો જાઈ હું’

શોમાદમ આબુલાલાના આ શેરમાં સરસ વાક્ય થઈ છે. પ્રેમને અંધપો ગણવામાં આવે છે. કારણ કે એ કશું જ જોતો નથી. એ થઈ જાય છે તો બન થઈ જાય છે. લોકો એવું પણ કહે છે કે પ્રેમમાં માણસ અંધપો નહીં કદત દેહાંશી જુએ છે અને આંખો બંધ કરી દે છે. અંધપો એટલા માટે કહે છે કે એ ઉચ્ચ-નીચ, સારા-નરસાનું ભાન રાખી શકતો નથી. તો કેટલાક લોકો પ્રેમને રોગ કહે છે અને એનાથી બચે છે. આચાર્ય સીરાજીજી તો કહે છે કે માત્ર પ્રેમ જ અંધપો નથી. પ્રેમમાં જ માણસની આંખ મુકાઈ છે અને પ્રેમ રોગ નહીં પણ શોષિત છે. આ એક જ શોષિત માણસને જીવાડી આ શેર

‘પ્રેમ છે સૌથી ઉનત યોગ, જેના સમજે એના ભોગ’

શ્રી મુસાફીર પહેલો સાહેબ પ્રેમને સૌથી સારો યોગ ગણાવે છે. કારણ કે પ્રેમમાં માણસ સૌથી શિષ્ય પ્રસન્નનીની અનુભૂતિ કરે છે, સમયસર જાગી જાય છે, તેજાર થાય છે. પોતાનું કામ પણ એટલા જ તત્કાલીન કરે છે અને એવું આખું જીવન જાણે બદલાઈ જાય છે. રોમ રોમમાં આનંદની અનુભૂતિ કરે છે બધા જ પાદરુઓ આપણા આપણે એનામાં આવી જાય છે સોમર એના અસ્તિત્વથી લોકો પગ ધવાનો અનુભવ કરે છે.

‘પ્રેમ કરવા જેટલી મર્યાદા નથી, આજ સાલે એટલે રખા નથી’

બાહુભાઈ પહેલ ‘બાહુ’ ના આ શેર માં પ્રેમને આગની સ્વંત સાલે સમજાવે છે. સમાજ અને સમાજની ઘણાઓએ, રૂઢીચૂણે, રીવાજોએ, દેશના કાનુને માણસની લાગણીઓ ઉપર કાનુન બનાવીને સોમેસ્ટી પ્રેમને કુદીત, બંધ બાંધી દીધો છે. કારણ કે મુઠ્ઠામાં પ્રેમ અસાધ્યજી જેવાલી વસ્તુ છે. સામાજિક અને વિવેકી વ્યક્તિ પ્રેમ ન કરી શકે. વિરોધી વ્યક્તિ જ પ્રેમ કરી શકે.

‘પ્રેમ કરવાનો તું પ્રયાસ ન કર, આ જગતને વધુ ઉદાસ ન કર’

ભરત વિઝુંકાના આ શેર માં પ્રેમ કરવાનો પ્રયાસ કરવાની મનાઈ કરી છે. કારણ કે આપણે એવું માની બેઠા છીએ કે પ્રેમ કરી શકાય છે જોકે પ્રેમ કરી શકાતો નથી. સદીઓથી સંતો, મહંતો, શિક્ષકો, ગુરુઓ, સ્વયંનો આપણને પ્રેમ કરવાનું કહેતા આવ્યા છે. છતાંયે ક્યાંય પ્રેમનો છાંયો દેખાતો નથી. કારણ કે કશુંયે એ ક્રીયા અને ક્રિયા એ ઊંચા બંને જુદી છે.અંતે જોઈએ ‘રાગ’ નવસારાનીની આ શેર

‘ઓ દોસ્ત ! એ તો જાત અનુભવની ચીજ ‘સરહદી, હું પ્રેમના કમાલ વિશે જુ લખું તેને ?’

‘શ્યામાઈ એન’સરહદી’
ગુરૂશ્યા બંગલોજાર નાની પાલક (સરહદી)
ભો. ૨૦૨૧૧૧૨૪૬૯૧૧

નિરંગાની હરીયાળી

શબ્દકાનંત સમગ્રો જીવન બનાવીએ હરીયાળીમાં સ્મારકોથી ધરતી સજીવીએ શરીરની પાદમાં એક એક વૃક્ષ વાગીએ નિરંગાની હરીયાળીમાં આવે જાણવાનીએ કારણમાં ઉડાનોએ ભલે ધરતીએ પર્વાતશ્રીની જાણવવાની પણ વન રાખીએ વાતાવરણમાં પ્રદુષણ ને કદાચીએ નિરંગાની હરીયાળીને આવો બચાવીએ ઓ જે બનાવીએ ને નહેરો બનાવીએ ક્ષિયાઈની સુવિધાથી ખેતી તથાઈએ પણ વૃક્ષનું મહત્વ ન જરા વિસારીએ નિરંગાની હરીયાળીને આવો બચાવીએ ખાલો ખાઈ એ ભલે રસ્તા બનાવીએ બનીજોલેલ વાહુઓ ને રસાયણો કાઢીએ કુદરતનાં તત્વનું પણ ખુબ ધ્યાન રાખીએ નિરંગાની હરીયાળીને આવો બચાવીએ વૃક્ષો ઉછરીએ ને વનો બનાવીએ વન્ય પશુ પક્ષીઓને તેમાં વસાવીએ વનની જાવસુષ્ટીને અવપહાન આપીએ નિરંગાની હરીયાળીને આવો બચાવીએ

નરવર હેસાઈ

બાપા બાવની

આવા બાપા તો અત, તર, સર્વત્ર ભોગ બને ધરનાં, ભ્રાતા, ભગનીની, પુત્ર, પુત્રી કલત્ર ધરનાં ને કોને ને તે પારકાને મળે આવા બાપા તેને કરી ના મળે

પ્રાસરદ વકીલ સુભન

અનોખું વરદાન

આ કલાની એક એવા ગામની છે કે જ્યાં લોકો ખુબ જ ઈમાનદાર અને દયાવાન હતા પરંતુ તેઓ ગરીબીમાં પોતાનું જીવન પસાર કરતા હતા. એટલે એ ગામનું નામ જ દીનપુર પડી ગયું હતું. આ ગામના લોકો ખુબ જ મહેનત કરતા પરંતુ એમને એમની મહેનતાના પ્રમાણમાં યોગ્ય આવક પ્રાપ્ત થતી નહોતી. ક્યારેક ગામમાં પુર આવતું તો ક્યારેક દુકાણ પડતો.

એકવાર એ ગામમાં એક તપસ્વી આત્મા. ગામના લોકોએ ખુબ જ શ્રદ્ધાપુર્વક ઋષિ અને એમની સાથે આલેખ મંડલનાઓની સેવા કરી. ગામમાં ગરીબી હોવા છતાંય લોકોએ સેવા કરવામાં કોઈ જ કસર ના છોડી. ગામના લોકોની સેવાથી પ્રસન્ન થઈને એ ઋષિએ એક બીજ આપ્યું અને કહ્યું આ એક ચમત્કારી વસ્તુનું બીજ છે અને મંદીરના આંગણમાં પૂર્ણિમાના દિવસે જાણ પાડ કરીને વાવશે. આ વસ્તુને ખુબ જ વધુ સેવાની જરૂર છે. એમાં દિવસમાં બે વાર ગંગાજળ પધરાવશે. એના મુળ ક્યારેય સુકાવા ના જોઈએ. જ્યારે આ બીજમાંથી વૃક્ષ બને ત્યારે એમાં સૌ પ્રથમ એક ફળ આવશે ત્યારે તમારે સમજવાનું કે આ વૃક્ષના દેવતા તમારી પર પ્રસન્ન થયા છે અને તેઓ પ્રત્યક્ દર્શાવેલી વરદાન માંગવાનું કહેશે ત્યારે કોઈપણ વરદાન માગજો પરંતુ વરદાન એ જ વાર માંગી શકાશે.

આટલું કહેવા પેલા ઋષિ તો ત્યાંથી ચાલ્યા ગયા. એમના ગયા પછી લોકોએ પેલા બીજને મંદીરના પ્રાંગણમાં વાલી દીધું અને તેની ખુબ જ સેવા કરવા માંડી. અને એક દિવસ એ તેમ જ પર ફળ આવ્યું. કોઈ પરિવારે આ વૃક્ષ પાસ જઈને મન ધ્યાન તો કોઈએ નોકરી, એ ગામમાં કોઈપણ પરિવાર એવું નહોતું કે જેમણે વરદાન ન માગ્યું હોય પરંતુ આ ગામમાં માંગીરામ નામની એક વ્યક્તિ હતા જેણે વૃક્ષ પાસે વરદાન ના માગ્યું એ એક શબ્દ સ્વાભાવનો વ્યક્તિ હતા. તે શબ્દમાજનો વેપાર ઈમાનદારીથી કરતો હતો અને જે પણ કોઈ આવક થતી તેમાં તે અલ્પન ખુશ હતા.

ગામના લોકોએ પણ માંગીલાલને વરદાન માંગવાનું કહ્યું પણ તેણે એમની વાતને કાને ન લીધી. સમય પસાર થતો ગયો. ગામના લોકોએ પેલા પવિત્ર વૃક્ષની સેવા પણ થીરે થીરે બંધ કરી દીધી. કારણ કે હવે એ વૃક્ષનો માતવળ પુરો થઈ ગયો હતો. થીરે થીરે પવિત્ર વૃક્ષની હાલત બગવાવા લાગી. વૃક્ષ થીમ થીમ સુકાવા માંડ્યું. માંગીલાલની આ જોવાયું નહીં, એણે વિચાર્યું કે જો આ વૃક્ષ સંપૂર્ણ સુકાઈ જશે તો ગામમાં કરવીથી ગરીબાઈ પોતાનું સામાજિક જવાબદારી અને ગામના લોકોની કોઈપણ ઈચ્છા પુરી નહીં થાય.

માંગીરામે એક લોકો લીધો અને એની નીચેના ભાગમાં એક છાંદ પાડીને આ વૃક્ષની ઉપર લટકાવી દીધો અને તેનું પાણી લગાતાર એ વૃક્ષના મુળને સિંચતું રહે. પાણી તેને લોટામાં પાણી ભર્યું અને નાનકડાની ટેબલે તેણે વરદાન માંગ્યું. હે ચમત્કારકી વૃક્ષના દેવતા હું તમારી પાસે એટલું જ માગ્યું છું કે આ લોટાનું પાણી ક્યારેય પણ પૂર્ણ ના થાય અને એનું પાણી સદાય તમારું સિંચન કરતું રહે.

એ વૃક્ષના દેવતાએ માંગીરામની પ્રાર્થના સાંભળી અને માંગીરામ સમક્ષ પ્રગટ થઈને પ્રેમવાળું, ‘આજ સુધી કેટલાક લોકોએ મારી પાસે વરદાન માગ્યું પરંતુ પોતાના સ્વર્થ માટે પરંતુ તું પહેલો માનવી છે કે જેણે મારા માટે વરદાન માંગ્યું છે. હું તારાથી અલ્પન પ્રસન્ન થયો છું એટલે તારા ન માંગવા પર પણ તેને હું પુષ્ટ એક વરદાન આપું છું કે તું દીર્ઘજીવ જીવન જીવીશ... જીવનમાં તારું અને તારા પરિવારનું સ્વાસ્થ્ય ઉત્તમ રહેશે અને તેને વનની ખોટ ક્યારેય નહીં વાર્તા.

આટલું કહીને દેવતા અદ્રશ્ય થઈ ગયા. થીરે થીરે ગામમાં સમય પસાર થતો ગયો તેમ તેને લોકો સ્વર્ગે જવા માંડ્યા... ક્યારેક કોઈ બીમારીથી મર્યા હોય તો કોઈ લાચારીથી... પરંતુ માંગીરામ અને એનો પરિવાર સુખમય અને સ્વસ્થ જીવન પસાર કરી રહ્યા હતા. કેવું નિરસ્વાર્થ જીવન માંગીરામનું ?

કમલેશ કસારા

બાદશાહનો પોપટ

એક વ્યક્તિને પોપટમાં ખુબ જ રસ હતો. તે પોપટને પકડીને તેને બોલાતું શીખવાડતો અને તેને પોપટના શોષીન માણસોને વેચી દેતો. એક દિવસ તેના હાથમાં એક સુંદર પોપટ આવ્યો. તેણે તે પોપટને સારી સારી વાતો શીખવાડી અને બધી જ પ્રકારની ભોલી શીખવાડી અને તેને લઈને તે અકબરના દરબારમાં ગયો. દરબારમાં જઈને તેણે તે પોપટને પુછ્યું કે- બોલ આ કોનો દરબાર છે? પોપટે જવાબ આપ્યો- આ જહાંપના અકબરનો દરબાર છે. સાંભળીને અકબર ખુબ જ ખુશ થયો. તેમણે તે વ્યક્તિને કહ્યું કે, મારે આ પોપટ જોઈએ છે બોલ તેને જુ કેમિત છે? તે વ્યક્તિ બોલ્યો-બાદશાહ થવું તમારું જ છે તેથી તેને જે આપશો તો મને મંજૂર હશે. અકબરને તે વ્યક્તિનો જવાબ ગમ્યો અને તેમણે તેને સારી કિંમત આપીને પોપટ ખરીદી લીધો.

અકબરે પોપટને રહેવાની સારી એવી વ્યવસ્થા કરાવવાડી. તેમણે તે પોપટને ખાસ સુરક્ષા વચ્ચે રાખ્યો અને રખેવાળોને સુચના આપી દિધી કે આ પોપટને કોઈ પણ ન થવું જોઈએ. જો કોઈને મને મને આ પોપટના મરવાના સમાચાર આપ્યા તો તેને કાંટીએ ચઢાવી દેવામાં આવશે. હવે તે પોપટની ખાસ સંભાળ રખાઈ રહી હતી. પરંતુ થોડાક જ દિવસોમાં તે પોપટ મૃત્યુ પામ્યો. હવે તેની સુચના મહારાજને કોણ આપે?

રખેવાળ ખુબ જ હેરાન હતાં. ત્યારે તેમાંથી એક જણે કહ્યું કે બીરબલ આપણી મદદ કરી શકે છે. બધાએ બીરબલ પાસે જઈને મદદ કરવા કહ્યું.

બીરબલે એક શાહ વિચારીને કહ્યું- શીક છે તે બધે જાણ મહારાજને સુચના હું આપી દઈશ. બીરબલ બીજ દિવસે દરબારમાં પહોંચ્યો અને મહારાજને કહ્યું- મહારાજ તમારો પોપટ... અકબરે પુછ્યું- હા શું થયું મારા પોપટને? બીરબલે સૌથી ડરતાં કર્યું- મહારાજ તમારો પોપટ, હા હા બોલ બીરબલ શું થયું મારા પોપટને? મહારાજ તમારો પોપટ- બીરબલે કહ્યું. એ બગવાન માટે કોઈ તો કહે મને કે શું થયું મારા પોપટને?-અકબરે ચીત્તી કર્યું.

જહાંપના તમારો પોપટ કોઈ પાતો નથી, પીતો નથી, કોઈ બોલતો નથી, પાંખો પણ નથી ફડકાવતો અને આંખો પણ નથી પીંજીતો...., રાજાએ ગુસ્સામાં આવીને કહ્યું- અરે સીધું સીધું કહે ને કે મને કહે ગયો. બીરબલ તરત જ બોલ્યો- હુજુર, મે મૃત્યુના સમાચાર નથી આપ્યાં પરંતુ આલું તો તમે જ કહ્યું છે, તેથી મને મને કદી દેવામાં આવે અને મહારાજ નિરંતર થઈ ગયાં.

મુનિબો અમાજાર

ઘણાં વર્ષો પહેલાની આ વાત છે. મહી નદીનાકાંઠે આવેલા સુંદર પ્રદેશમાં ગાલવ મુનિનો આશ્રમ હતો. ગાલવ મુનિ અહીં એકાંતમાં બેસી વાત કરતાં ઉપરાંત આજુબાજુના પ્રદેશોમાંથી આવતા રાજકુમારો અને ધિવાનુર્વક ગુરુજી પાસે ચિવા ગ્રહણ કરતા હતા. આશ્રમમાં અવારનવાર હોમ હવાનનું આયોજન થતું. ગાલવ મુનિ વેદો અને ઉપનિષદોના પ્રમુખ જ્ઞાતા હતા.

તેમણે એક વખત એક મહાજનનું આયોજન કર્યું. આશ્રમમાં મોટા મોટા મંડપો બાંધવામાં આવ્યા તેમજ આવારના અસ્તિશિઓને રહેવા માટે અલાદીયા મહુલીઓ બનાવવામાં આવી. મોટા સમીયાલા બાંધવામાં આવ્યા. તારોયો બાંધી સુંદર સ્વાગત ઘરા તૈયાર કરવામાં આવ્યું. યજ્ઞમાં દુર દુરથી ઋષિ પડિતો અને વિદ્વાન આમંત્રવામાં આવ્યા. યજ્ઞનો દિવસ નજીક આવતા ઋષિ મુનિઓ જ લીધું હવે કોઈ બોમકી તેમના શિષ્યો સાથે પધારવા માગ્યા. દેશ દેશવારના રાજા મહારાજો અને વિદ્વાનો રહે, ઘડા એ લાંબીની આવેલ ચાર વિદ્વાનો હજુ બંધાડીયો પર સવાર થઈ જમ્યા નથી.

ન જમવાનું કાંઈ એ તેમના શિષ્યો સૌને પ્રણીયો ? ગુરુજીએ પુછ્યું. આવકારતા હતા અને ગુરુજી મે તેમને પુછ્યું

સ્વાગત કરી રહેવાની વ્યવસ્થા કરી આપતા હતા. આ અસ્તિશિઓમાં કાશીથી ચાર વિદ્વાન પંડીત એવા બાહ્યો આવ્યા હતા. શરીરે હૃષ્યપુષ્ટ અને ગૌરવર્ણના હતા. પીપા પીતાંબર ચંદનના લેપ અને કપાળે બુધ્ધિનું અપુર્વ તેજ હતું. ગાલવ મુનિએ તેમનું ગણાવી જુદી જુદી વિધાઓમાં પૂરુંજી આપતા હતા. શિષ્યો પણ ધ્યાનપુર્વક ગુરુજી પાસે ચિવા ગ્રહણ કરતા હતા. આશ્રમમાં અવારનવાર હોમ હવાનનું આયોજન થતું. ગાલવ મુનિ વેદો અને ઉપનિષદોના પ્રમુખ જ્ઞાતા હતા.

તો તેમણે એવું જણાવ્યું કે જીવજંતુ દેખાયા. આથી એમ અમારી પોથીઓ ઘેર ભૂલી આવ્યા છીએ. જો તમારા ગુરુજી તે મંગાવી આપે તો જ અમારાથી જમી શકાય. એમ તો એમને કહી કે નહોઈયોઈને તૈયાર થાય હું તેમની પોથીઓ મંગાવીઆપું છું. ગુરુજી પણ એ તો કાશીએ એમના ઘેર... શિષ્યને વચ્ચે જ અટકાવી ગુરુજીએ કહ્યું, તને જે કહ્યું છે તે તેમને કહી આવ. શિષ્ય ચાલ્યો ગયો. ગુરુજીએ તેમની મંત્રશક્તિના જાણ શરૂ કર્યાં.

તેમને ખ્યાલ આવી ગયો કે આ વિદ્વાનો આવી પરીક્ષા કરી રહ્યા છે. જો તેઓ પોથીઓ મંગાવી ને આપે તો આ બાહ્યોયો ભોજન લે નહીં અને બાહ્યોયો ભુખ્યા રહે. તો યજ્ઞ સફળ થાય નહીં. ગાલવ મુનિએ ગંગાગાનનું ધ્યાન ધર્યું. તેઓ બાહ્યોયો પોથીઓ લાવવા માટે ગંગાને આહવાન કર્યું. પેડા જિલ્લાના અત્યારના વરો પડાલના રસ્તે ગંગાગાનનું આગમન થયું. સાચો પોથીઓ પણ આવી. લેવા બાહ્યોયો ભોજન લેવા માટેનું કોઈ કાણસ નહોતું. ગાલવ મુનિએ સન્માનપુર્વક બાહ્યોયો ભોજન લેવા બેસાડ્યા. છત્રીસ જાતના ભોજન પીરસાઈ પરંતુ તેમાં એક ચમત્કાર થયો. ભોજનનો કોણીયો હાથમાં લેતાં જ બાહ્યોયોને તેમાં

ગાલવ મુનિએ મંત્રશક્તિથી ફરીથી ભોજન હતું તે સ્થિતિમાં કોઈ દીધું અને બાહ્યોયોને તેલતપાકરતો ભાવવા માટે ગંગાને આહવાન કર્યું. પેડા જિલ્લાના અત્યારના વરો પડાલના રસ્તે ગંગાગાનનું આગમન થયું. સાચો પોથીઓ પણ આવી. લેવા બાહ્યોયો ભોજન લેવા માટેનું કોઈ કાણસ નહોતું. ગાલવ મુનિએ સન્માનપુર્વક બાહ્યોયો ભોજન લેવા બેસાડ્યા. છત્રીસ જાતના ભોજન પીરસાઈ પરંતુ તેમાં એક ચમત્કાર થયો. ભોજનનો કોણીયો હાથમાં લેતાં જ બાહ્યોયોને તેમાં

ગાલવ મુનિએ મંત્રશક્તિથી ફરીથી ભોજન હતું તે સ્થિતિમાં કોઈ દીધું અને બાહ્યોયોને તેલતપાકરતો ભાવવા માટે ગંગાને આહવાન કર્યું. પેડા જિલ્લાના અત્યારના વરો પડાલના રસ્તે ગંગાગાનનું આગમન થયું. સાચો પોથીઓ પણ આવી. લેવા બાહ્યોયો ભોજન લેવા માટેનું કોઈ કાણસ નહોતું. ગાલવ મુનિએ સન્માનપુર્વક બાહ્યોયો ભોજન લેવા બેસાડ્યા. છત્રીસ જાતના ભોજન પીરસાઈ પરંતુ તેમાં એક ચમત્કાર થયો. ભોજનનો કોણીયો હાથમાં લેતાં જ બાહ્યોયોને તેમાં

નરવર હેસાઈ

ધરતી પર હરીયાળીના હાર

હાથમાં વૃક્ષોના રોષા લાવ્યા હાર પ્રમ સુષી અભિયાન લાવ્યા શરીરોને ધર કરવા જે વૃક્ષોની લીલી ચારદ માટે વ્યાજબ વોમીજ નાચવા માટે હાર પ્રમ વિરાંજલી વન લાવ્યા જીવવાની ઈચ્છા થઈ તો મન સુષી વૃક્ષોનું વન લાવ્યા સંકલ્પો લીધો જે દ્રઢ તો ધરતી પર હરીયાળીના હાર લાવ્યા

રાજેશ બાર્યા (ભોરડા-બાવનવર)

જીવાન !

કોઈક ખોરો ખાનજી નામે જવાન કોઈ એક રહેતો તો માચ્યા તાંબ્યા બજરને સાંતી તે ખેતર વાચ્યા જાતો તો એક દિવસની વાત છે, કવિ યાચવાને જાતા તા રાજપુતનું ખોરું જાણીને, સંબોધ્યા ખાનજી દરબાર તે ધરમાં થરતી મા શિવાય સું ના કોઈ અન્ય પોનીઈ રહેવાને એક કુળો હતો પણ મનનો તે તો સુખો હતો ધરમાં તોલવી ખાલી હતી પણ કિવાનો ખમનાર હતો ચામવરસાલ તો સપને નાઈ પણ ક્યારેક કાંઈનો હતો નાઈ કવિની પાચની ઝઈ તો જન બજરો આ જવાન હતો રાજપુત નવાબને કવિ વ્યાજબ્યા આથી સેનામાં ભગતી કરી સિપાહીમાં સેનાપતી બની ખાનજી વાચેલા અમર યધા બધો પોનીયાના સ્વામી મને થરદરનીના મહારાજ બન્યા ખાનજી દરબાર હતા ઉગ્ર ભગી, ગામ મોરવાડા છે મહા સહવાળી મહારૂ પ્રજાની

આવે તો કહું

તું કદમની પાસ આવે તો કહું વાતનો વિચાર આપે તો કહું કલ્પનાઓ એટલી રંગીન છે જે તને સારે આવે તો કહું આંખ સામે તો છાંની રમતી રહે, રૂખરૂં તું ખાસ આવે તો કહું ખાતરી તું હાજરી તારી જ છે, ઘાસની સુવાસ આવે તો કહું વાત સુંજાજ ઈન્કની કરવી હતી જે પ્રસન્નતા તારા આવે તો કહું સુઝાજ કામોર (સુરાળા)

તારી સાથે

તારા હાથમાં મારો હાથ પચોવી ચાલું તું તારી સાથે તારી આંખોમાં મારી કસીવલે બનીને ચાલવું છે તારી સાથે તારા અંબેરાની હાંસી બનીને ચાલવું છે તારી સાથે તારા દિલમાં મારી ધારી બનીને ચાલવું છે તારી સાથે તારા દુખોમાં સુખ બનીને ચાલવું છે તારી સાથે તારી ઠંઠીથી તારી મંજલ સુધી ચાલવું છે તારી સાથે તારી હરે ઈન્ક પુરી કરવા માટે ચાલવું છે તારી સાથે તારા જનોથી મૃત સુધી ચાલવું છે તારી સાથે તારા દિલની પડકન બનીને રમી કરવય ચાલવું છે આ રાજને તારી સાથે જીનર-એ.પરઠીયા (શારર)

નાની સુની વાત નથી

સાચું જીવનું સાચું કે તું નાની સુની વાત નથી હવે વનર દુનિયામાં રેવું નાની સુની વાત નથી એક દિવસની આંખોનું ને બાલવંદીયે મોકડીયો ધરપરધરમાં પહોંચાવું, ઈ નાની સુની વાત નથી જે ઈકરિની દઈ કરીવાર ધેર ધારે પરસાવી દેહજામે ભાગ્ય સળગે ઈ નાની સુની વાત નથી ખાન બની કલતન નશામાં રોજ કુમે જેવું દારૂથી સુત્રી હુંતે આંખ રૂંધે ઈ નાની સુની વાત નથી સમભરતી વાતો બજરવણી સંબંધવાથી કદાએ ભાઈ ભાઈનું પુન કરે ઈ નાની સુની વાત નથી આ કાનુને પરમટ થઈને બોલો આખર પહોંચે ક્યાં ? રોજ મીચાંએ ડેર પુરે ઈ નાની સુની વાત નથી... સાઈમસ દવે

માવતર

બીતર ભીજય એ વાતથી, ઘાલાં એ દવલા કીયા નાજુક નખામાં હતાં એ દીધાંથી ઉચ્ચ લીધા ગરમીથી બીધા બીતર ભીજય એ વાતથી ઘાલાંએ દવલા કીયા ભુખ્યા રહીને મોખન ઈમાડ્યા, દેશના દુશ્મની પદવ્યાયા બીતર ભીજય એ વાતથી, ઘાલાં એ દવલા કીયા વુદ થયાને વાતો વાતી, આજા રાનું પ્રેમની ક્યાં ? બીતર ભીજય એ વાતથી, ઘાલાં એ દવલા કીયા બીતર ભીજય એ વાતથી, ઘાલાં એ દવલા કીયા બી.જી.ત્રીવલ

